

Arrest

nr. 197 835 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 26 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Malinese nationaliteit te bezitten, geboren te zijn te Port-Gentil op 23 juni 1994 en van Fang origine te zijn.

Op 15/12/2009 diende u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 in. Op 22/2/2011 werd deze aanvraag geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ), wegens niet gefundeerd. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar op 21/5/2011 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw beroep.

Op 20/03/2013 diende u een eerste asielaanvraag in bij de DVZ. Op 31/03/2014 nam het CGVS een beslissing tot technische weigering, omdat u geen gevolg hebt gegeven aan het aangetekend schrijven

dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 06/03/2014 opriep, en u geen geldige reden heeft meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor. U ging niet in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

In de periode 11/11/2013 – 18/5/2017 werden zes processen-verbaal tegen u opgesteld voor zware diefstal, weerspanning, drugsbezit, gewone diefstal en illegaal verblijf. Op 9/8/2017 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond en op 10/8/2017 werd u overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas. Op 10/10/2017 werd door de Malinese ambassade te België een laissez-passer op uw naam uitgegeven, waarin ze erkennen dat u de Malinese nationaliteit hebt. Op 26/10/2017 werd u er van op de hoogte gebracht dat u op 30/10/2017 zou worden gerepatriëerd naar Mali. Deze repatriëring werd geannuleerd, omdat u op 27/10/2017 een tweede asielaanvraag indiende. Op 22/11/2017 werd een beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag) genomen door het CGVS.

In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw beide ouders nog in Mali verblijven. Verder verklaarde u dat u onlangs met uw moeder sprak, dat het leven in Mali moeilijk is en er geen school meer was, waarop uw ouders u naar Frankrijk zonden. Daarnaast gaf u in het algemeen aan dat er 'oorlog in Mali is'. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u niemand meer heeft te Mali, dat u geen familie heeft te Mali waar u kunt logeren, u niet geboren bent te Mali en het moeilijk gaat zijn te Mali, daar u geen documenten heeft. U legde geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw gedrag niet in overeenstemming is met een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u sinds 2005 in België woont (verklaring DVZ, dd.20/3/2013, vraag 11). In het kader van uw tweede asielaanvraag, gaf u dan weer aan sinds 2008 – 2009 in België te verblijven (gehoor CGVS, p.6). Uit het administratieve dossier blijkt dat u op 15/12/2009 u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 indiende. Op 22/2/2011 werd deze aanvraag geweigerd door de DVZ, wegens niet gefundeerd. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar op 21/5/2011 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw beroep. Pas op 20/03/2013 diende u een eerste asielaanvraag in bij de DVZ. Op 31/03/2014 nam het CGVS een beslissing tot technische weigering, omdat u geen gevolg hebt gegeven aan het aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 06/03/2014 opriep, en u geen geldige reden heeft meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor. U ging niet in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit gedrag geeft blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onvereenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormelde Conventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Verder blijkt dat u op 9/8/2017 gecontroleerd werd door de Belgische autoriteiten en er werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. Op 10/8/2017 werd u overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas. Op 10/10/2017 werd door de Malinese ambassade te België een laissez-passer op uw naam uitgegeven, waarin ze erkennen dat u de Malinese nationaliteit hebt. Op 26/10/2017 werd u er van op de hoogte gebracht dat u op 30/10/2017 zou worden gerepatriëerd naar Mali. Deze repatriëring werd geannuleerd, omdat u op 27/10/2017 een tweede asielaanvraag indiende. Toen u door de dossierbehandelaar gevraagd werd waarom u zolang wachtte om een asielaanvraag in te dienen, gaf u aan dat u misschien angst had, omdat mensen zeggen dat België u terug zal zenden (gehoor CGVS, p.11). Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na zijn binnenkomst in België asiel aanvraagt en deze procedure ook nauwgezet opvolgt. Het feit dat u dit niet deed en wachtte om een tweede asielaanvraag in te dienen – en dit zelfs pas deed na ruim twee maanden verblijf in het gesloten centrum CIM Merksplas –, toont aan dat de ernst van uw vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade kan worden betwijfeld.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat het door u geopperde asielrelaas, geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep).

Zo antwoordde u op de vraag welke concrete moeilijkheden u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst, dat u er niemand kent, u op straat gaat leven en het moeilijk zal zijn om u terug te integreren in Mali, omdat u totaal niets van documenten heeft (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, dd. 27/10/2017, vraag 5.5.1.).

Tijdens uw gehoor met het CGVS zei u niet te weten waarom u niet terugkeerde naar Mali. U gaf aan dat u naar hier kwam voor een betere toekomst en een beter leven en u er nooit aan dacht om naar Mali en Gabon te gaan 'omdat het moeilijk is' en 'het Afrika is en niet Europa'. Toen u om verduidelijking gevraagd werd, gaf u aan dat het 'in het algemeen moeilijk zou zijn in Mali'. U gaf aan dat u op de televisie zag dat de straat, de weg anders is, namelijk dat er water op de straat is en zo (gehoor CGVS, p.10). Toen er u, tijdens uw gehoor met het CGVS, gevraagd werd waarom u asiel aanvraagt, zei u dat u niet naar uw land Mali kan terugkeren, omdat u er niemand kent en uw familie hier is. Toen u gevraagd werd wat u vreest bij terugkeer naar Mali, gaf u opnieuw aan er niemand te hebben. Toen u daarop nogmaals expliciet gevraagd werd of er nog andere redenen zijn waarom u niet kan terugkeren naar Mali, gaf u – na zeer lang nadenken – aan dat u er geen werk zal hebben en als u toch werk heeft, het tegen een laag loon zal zijn (gehoor CGVS, p.11).

Overigens dient te worden vastgesteld dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat uw beide ouders nog in Mali verblijven (verklaring DVZ, dd.20/3/2013) (zaken die u tegensprak in het kader van uw tweede asielaanvraag – gehoor CGVS, p.7-8). Verder verklaarde u (nog steeds het kader van uw eerste asielaanvraag) dat u onlangs met uw moeder sprak, dat het leven in Mali moeilijk is en er geen school meer was, waarop uw ouders u naar Frankrijk zonden. Daarnaast gaf u in het algemeen aan dat er 'oorlog in Mali is' (vragenlijst CGVS, dd.20/3/2013). Verder blijkt dat uw Malinese paspoort (N° B0569511) op 6/7/2012 werd afgeleverd te Bamako – Mali (zie administratief dossier). Toen u gevraagd werd hoe u aan het paspoort kwam, gaf u aan dat het rechtstreeks uit Mali komt. U gaf aan dat u het aan uw grootmoeder vroeg en uw vader of moeder het naar u zond (gehoor CGVS, p.10). Eerder verklaarde u reeds dat uw vader afkomstig is uit Bamako (gehoor CGVS, p.7). Uit bovenstaande blijkt dat u weldegelijk nog familiale contacten heeft met mensen die in Mali verblijven.

Uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde redenen waarom u asiel aanvraagt en waarom u niet naar Mali zou kunnen terugkeren, geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep).

Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen". Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria en evenmin haalde u dergelijke feiten aan die u zouden verhinderen om naar Mali terug te keren.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk weten te maken dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, in casu Mali. U haalde algemeen aan dat Mali 'een land in oorlog' is, maar uit grondige analyse van de beschikbare informatie (zie administratieve dossier) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Bamako; de hoofdstad van Mali waar uw vader van afkomstig is en waar uw Malinese paspoort afgeleverd werd, niet van die aard is om een context van ernstig of blind geweld af te leiden als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Bamako aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 1 en 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. X), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de motivering van verwerende partij betreffende het niet ressorteren van de door haar voorgehouden asielmotieven onder één van de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Derhalve kan verzoekende partij terecht de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.4. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij haar problemen in haar land herkomst herleidt tot de slechte economische situatie daar zij er zal moeten werken aan een laag loon en zij er bovendien niemand kent. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekende partij de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij weldegelijk nog familiale contacten heeft met mensen die in Mali verblijven ongemoeid laat waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd. Verder is de Raad van oordeel dat het vermoedelijk in Mali te moeten werken aan lage loonomstandigheden waardoor verzoekende partij opteerde voor een beter toekomstperspectief in Europa door verwerende partij terecht wordt beschouwd als een situatie die niet kan worden gelijkgesteld aan de situatie voorzien bij artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet waarbij een reëel risico wordt gelopen op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift evenmin het tegendeel. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar voorgehouden asielreleas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij opwerpt dat verwerende partij heeft nagelaten de situatie in haar land van herkomst te onderzoeken en derhalve artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie schendt, wijst de Raad erop dat dit betoog duidelijk resulteert uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing daar verwerende partij wel degelijk de situatie in Bamako de hoofdstad van Mali, waar de vader van verzoekende partij van afkomstig is en waar haar Malinese paspoort afgeleverd werd, heeft onderzocht. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 11) blijkt dat in de hoofdstad Bamako het aanwezige geweld zich toespitst op doelgerichte aanslagen tegen leger, politie, blauwhelmen en plaatsen waar vooral buitenlanders vertoeven zoals restaurants en hotels en dat ondanks het bestaan van mogelijke burgerslachtoffers in de *collateral damage* er geen situatie van *open combat* is. Verwerende partij kon dan ook terecht besluiten dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad niet van die aard is om een context van ernstig of blind geweld af te leiden als gevolg van een gewapend conflict. De Raad stelt vast dat verzoekende partij het in haar verzoekschrift, onder verwijzing naar een jaarrapport van Human Rights Watch en enkele krantenartikelen, voortdurend heeft over de situatie in Mali, en meer in het bijzonder over de situatie in het noorden en het centrum van het land en over de schendingen van de mensenrechten aldaar en de moeilijke leefomstandigheden, doch niet over de specifieke toestand in Bamako in het zuiden van het land waarop verwerende partij haar motivering steunt. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind. In hoofde van verzoekende partij kan geen gewag worden gemaakt van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld. Waar verzoekende partij nog verwijst naar het Belgisch reisadvies wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van het betreffende land, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekende partij verwijst is *in casu* irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van verzoekende partij, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Mali (RvS 25 september 2007, nr. X; RvS 25 september 2007, nr. X).

Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij betreffende de situatie in Bamako dan de informatie waarop verwerende partij zich aangaande steunt waaruit zou blijken dat deze niet correct of niet langer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 11), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal middels videoconferentie van 1 december 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet ressorteert onder één van de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, dit geen situatie uitmaakt zoals voorzien bij artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet en de veiligheidssituatie in Bamako evenmin kan omschreven worden als een situatie bepaald bij artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.7. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de

beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT